

AZ ÉREM MÁSIK OLDALA

Jenő behunyt szeme előtt is ott izzott egész éjen át a tüneményes kép. Egy kép, az éj fekete lapjára festve, csupa merő lángsugarakból. S mikor már elhallgatott az utcákon minden zaj, még akkor is úgy tetszett, mintha fülében zúgna az egész ordító tenger, a diadalvihar; s ha egy-egy percre elszenderült, mindig arra riadt fel, hogy Ödönt hallja beszélni. Mintha testvére kiáltana hozzá borzalomgerjesztő, érthetetlen, mégis ijedelmes szavakat.

Rettegett tőle vagy talán érte? Félt a találkozástól.

Félt, hogy rábeszéli, magával ragadja ez a félelmetes ember!

Olyan korán, amint csak kelhetett, elhagyta lakását, inasának azt mondva, hogy estig nem jön haza.

Az a szándoka volt, hogy beveszi magát Plankenhorstékhoz, ott nem fog rátalálni Ödön.

Plankenhorstéknál már reggel nyolc órakor nyitva voltak a termek. Ki s be járt azokon az irányadó fiatalság.

Most a fiatalság volt az irányadó.

Háromszínű vállszalaggal átövezett, sötét-kék egyenruhás, kalábriai kalapos alakok töltötték meg e termeket, s beszéltek ottan egzotikus dolgokról.

Kinek mi szívéen volt, az volt a nyelvén.

Ki gyanakodott volna Plankenhorstékra?
Két nőre?

Hiszen ha ellenség volnának, ők is rég elfutottak volna, mint elfutottak a férfiak.

Jenő testvére elől bújt el ezúttal e gyűlhelyére a forradalmi fiatalságnak.

Hanem ugyan rossz helyre vette be magát.

Úgy találta, hogy a Plankenhorst-ház termei egész éjjel nem ürülnek ki egészen. Azokban valami permanens bizottmány tartja üléseit. Antoinette asszony maga is részt vesz e bizottmány ülésein.

- Isten hozott! - üdvözlé a korán reggel érkezőt a bizottmány szónoka, Goldner Frici. - Éppen emlegettünk.

- Miben szolgálhatok? - kérdé aulikus szó-
lásformával Jenő.

- Tudd meg, bajtárs, hogy a szabadság nagy
veszélyben forog! Ezt ugyan Jenő kezdettől
fogva tudta.

- Nekünk résen kell állanunk - folytatá az
ifjúság szóvivője. - A reakció azzal igyekszik
az igaz ügy győzelmét megdönteni, hogy a
népcsőcselékkal túlzásig vitt kihágásokat
idéztet elő. A söpredéket felbizgatták, hogy a
szabadság dicső napjait fertelmes kicsapon-
gásokkal szennyezze be. A szabadság álbará-
ti, a sötétség álcázott bajnokai felizgatták a
legalsóbb néposztályokat, hogy a gyárok és
birtokosok ellen lázadjon. A múlt éjjel lerom-
bolták a mariahilfi vonalat, kegyetlenkedtek,
gyújtogattak, a vámhivatalnokokat tűzbe
dobták; onnan végigvonultak Sechshaus,
Fünfhaus, Brauhirschgrundon, gyárat,
polgárházakat kiraboltak; most a belső gyárok
és kolostorok ellen vonulnak fel, beszennyez-
ve, meggyalázva a szabadság diadalnapjait.
Most következik a mi legerősebb működé-
sünk. Nekünk, szabadelvű fiatalságnak köte-
lességünk e félrevezetett néptömeg elé vet-

nünk magunkat, s a szellem erejével visszatéríteni e mozgalmat törvényes medrébe. Nincs veszíteni való pillanat; rögtön sietnünk kell eléjük, és kicsikarni kezükből a beszennyezett zászlót. Üdv neked, hogy segélyünkre jössz e nehéz küzdelemben. Jer velünk! Álljunk gátul az áradatnak, s tartóztassuk fel azt saját testeinkkel!

No, csak ez a biztatás kellett még Jenőnek!

A rongyos proletariátusok hadát visszatarthatni öntestével, odavetni magát a pálinkaittas csócselék s a bosszús katonaság kereszttüze közé, hogy ott összemorzsoltsassa magát!

Ehhez ugyan egy csepp kedvet sem érzett.

Azt mondta Fritz barátjának, hogy jó lesz biz az, csak menjen előre, ő még hazavágtat a kardjáért, pisztolyaiért, s majd azután bérkocsin utoléri.

Alfonsine szemei előtt nem volt lelke bevalani, hogy biz ő nem bánja, akármi történik az egész bécsi küzdelemmel.

Hanem, amint a legelső bérkocsit megkaphatta, azzal olyan alkura lépett, hogy vigye az őt egész nap, amerre magának tetszik, ne

álljon meg vele sehol, csak ebéd idején valami félreeső vendéglő előtt, s este későn tegye le szállásán.

Úgy nem óhajtott részt venni ebben az egész küzdelemben. Olyan idegen volt rá nézve annak minden mozzanatja.

Haza nem mert menni, nehogy látogató testvérével találkozzék, s Plankenhorstékhoz nem mert visszamenni, nehogy valami fanatikus szabadsághős magával vigye mezítlábos embereket kapacitálni.

A fanatikus szabadsághősök bizony nem vártak az ő visszatértére, hanem csapatokra oszolva megindultak a veszélyben forgó pontok felé, s sietve vonultak a rossz útra tért csőcselék elé, mely rabolva, pusztítva, égetve jött a külvárosokból előre, míg a belvárosban a legragyogóbb eszmék ülték diadalukat.

A granichstaetti szeszgyár már akkor csak füstölgő romjait mutatta fel; gépeit összetörték, hordóit kihengerítették az utcára, beverték a fenekeiket, s a kiömlő szeszt meggyújtották; az ott égett végig az utcán, mint a lángoló Phlegeton. E lángoló folyam volt szerencséje az utca túlsó végén fekvő Brigitta-